

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 638/2025-9

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Duditša (sudca spravodajca) a sudcov Libora Duľu a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ] zastúpeného Mgr. et Mgr. Dušanom Strakom, advokátom, Námestie legionárov 5, Prešov, proti rozsudku Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Svk/8/2025 z 24. júna 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa, skutkový stav veci a sťažnostná argumentácia

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 3. novembra 2025 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom najvyššieho správneho súdu sp. zn. 5Svk/8/2025 z 24. júna 2025. Sťažovateľ žiada, aby ústavný súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil najvyššiemu správne mu súdu na ďalšie konanie. Zároveň žiada o náhradu trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že Centrum právnej pomoci, kancelária Prešov (ďalej len „centrum právnej pomoci“) rozhodnutím z 2. novembra 2020 rozhodlo o časti žiadosti sťažovateľa z 29. októbra 2020, ktorou žiadal o predbežné poskytnutie právnej pomoci pre účely svojho zastúpenia v konaní vedenom pred Krajským súdom v Prešove pod sp. zn. 3Co/50/2019, tak, že ju predbežne neposkytlo.

3. Rozhodnutie centra právnej pomoci napadol sťažovateľ správnu žalobou, ktorú Správny súd v Košiciach rozsudkom sp. zn. PO-6S/1/2021 z 28. augusta 2024 ako nedôvodnú zamietol. Správny súd konštatoval, že pri napadnutom rozhodnutí, ktorým sa sťažovateľovi predbežne neposkytla právna pomoc, bolo centrum právnej pomoci povinné skúmať, či mu hrozí zmeškanie lehoty.

Sťažovateľ však v žiadosti z 29. októbra 2020 nepreukázal, že by mu zmeškanie lehoty hrozilo a ani nezadefinoval procesný alebo hmotnoprávny úkon, ktorý by mal zmeškať. Centrum právnej pomoci mohlo iba dedukovať, že sťažovateľ v skutočnosti žiada o predbežné poskytnutie právnej pomoci pre účely predloženia rozhodnutia centra právnej pomoci č. KaPO/7175/2020 z 13. mája 2020 súdu, a to v zmysle výzvy z 2. septembra 2020. Centrum právnej pomoci nemalo dôkaz o tom, kedy bola výzva sťažovateľovi doručená, nemohlo samo ustáliť spôsob jej plynutia, a tak vychádzalo z údajov uvedeného sťažovateľom v žiadosti, v zmysle ktorého lehota uplynula 28. septembra 2020. Správny súd považoval preto za nepochybné, že v čase podania žiadosti o predbežné poskytnutie právnej pomoci (29. 10. 2020) nemohlo nastať nebezpečenstvo uplynutia lehoty k 28. septembru 2020, pretože táto lehota už v čase podania žiadosti uplynula. Správny súd následne nevyhovel návrhom sťažovateľa na vykonanie dokazovania, ktoré by nemalo vplyv na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia centra.

4. Proti rozsudku správneho súdu podal sťažovateľ kasačnú sťažnosť z dôvodov podľa § 440 ods. 1 písm. g), h), i) a j) Správneho súdneho poriadku, ktorá bola zamietnutá ako nedôvodná napadnutým rozsudkom najvyššieho správneho súdu z 24. júna 2025 podľa § 461 Správneho súdneho poriadku. Najvyšší správny súd po dôkladnej rekapitulácii priebehu konania pred centrom právnej pomoci a následnom konaní pred správnym súdom, po identifikácii relevantných sťažnostných námietok vyhodnotil postup správneho súdu ako zákonný a námietky uvedené v kasačnej sťažnosti ako nedôvodné.

5. Sťažovateľ nesúhlasí s postupom centra právnej pomoci, správneho súdu a napokon ani najvyššieho správneho súdu. Je toho názoru, že zákonné podmienky na pridelenie právnej pomoci splňal z dôvodu svojich nepriaznivých majetkových pomerov. Podľa sťažovateľa boli nezákonným spôsobom zamietnuté aj jeho návrhy na vykonanie dokazovania. Sťažovateľ celé konanie namietal a ďalej namieta, že nebol dostatočne poučený súdom a v dôsledku nedostatku právneho zastúpenia boli porušené jeho práva garantované čl. 46 ods. 1 ústavy vrátane jeho práva na rovnocenné postavenie účastníkov konania. Sťažovateľ sa musel na okresnom súde a krajskom súde zastupovať sám napriek tomu, že mal nárok na advokáta prideleného centrom právnej pomoci.

II.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie práva na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru) napadnutým rozsudkom najvyššieho správneho súdu. Argumentácia v ústavnej sťažnosti je založená výlučne na nesúhlase sťažovateľa s postupom centra právnej pomoci a správneho súdu, ktorý na podklade kasačnej sťažnosti vyústil do vydania napadnutého rozsudku najvyššieho správneho súdu. Sťažovateľ však v petite ústavnej sťažnosti označil len napadnutý rozsudok najvyššieho správneho súdu, ktorý ústavný súd ustálil ako predmet svojho prieskumu, vychádzajúc z viazanosti rozsahom a dôvodmi návrhu na začatie konania v zmysle § 45 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania sa totiž prejavuje predovšetkým vo viazanosti petitom návrhu na začatie konania, tvrdenia o porušení ústavy uvádzané v texte sťažnosti mimo petitu je potrebné považovať iba za súčasť argumentácie (III. ÚS 149/04, II. ÚS 65/07, IV. ÚS 279/07).

7. Ústavný súd po dôkladnej analýze ústavnej sťažnosti konštatuje, že sťažnostná argumentácia je zameraná výlučne na nesúhlas s postupom centra právnej pomoci a správneho súdu, keďže sťažovateľ len zopakoval dôvody, pre ktoré mu údajne mala byť poskytnutá právna pomoc. Z argumentácie však nie je možné v žiadnom smere vyvodit', v čom konkrétne má spočívať ústavne neudržateľný zásah najvyššieho správneho súdu do označených práv sťažovateľa, keďže nepredložil žiadnu relevantnú ústavnoprávnu polemiku s jeho meritórnymi závermi. Vzhľadom na chýbajúcu spojitosť medzi obsahom podanej ústavnej sťažnosti a závermi najvyššieho správneho súdu možno konštatovať, že v ústavnej sťažnosti absentuje relevantná ústavnoprávna argumentácia, teda uvedenie konkrétnych skutkových a právnych dôvodov, pre ktoré malo dôjsť k porušeniu práv a slobôd sťažovateľa práve napadnutým rozhodnutím. Ide pritom o osobitnú náležitosť ústavnej sťažnosti [§ 123 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde], na ktorej odstránenie ústavný súd nevyzýva. Uvedená skutočnosť dáva podklad na odmietnutie ústavnej sťažnosti podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde, pretože nemá náležitosti ustanovené zákonom.

8. Ústavný súd nad rámec už uvedeného záveru rámcovo materiálne preskúmal napadnutý rozsudok najvyššieho správneho súdu v kontexte obsahu práv označených v petite ústavnej sťažnosti a konštatuje, že napadnutý rozsudok spĺňa všetky ústavnoprávne atribúty zákonného rozhodnutia. Najvyšší správny súd sťažovateľovi zrozumiteľným spôsobom ozrejmil, prečo námietky uvedené v kasačnej sťažnosti neboli spôsobilé zvrátiť účinky právoplatného rozsudku správneho súdu. Ústavný súd považuje právne závery najvyššieho správneho súdu za zákonné, konzistentné a zrozumiteľné. Najvyšší správny súd v bodoch 16 až 31 napadnutého rozsudku reflektoval na všetky relevantné námietky uvedené v kasačnej sťažnosti, čím sťažovateľovi postačujúcim spôsobom ozrejmil, prečo nebolo možné kasačnej sťažnosti vyhovieť. Zohľadnením všetkých okolností prerokúvanej veci tak ústavný súd uzatvára, že nič neindikuje, že v ústavnoprávnej rovine došlo k zásahu do označených práv sťažovateľa, preto by aj pri vecnom posúdení došlo k odmietnutiu ústavnej sťažnosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. novembra 2025

Ladislav Duditš
predseda senátu